

skal reformeres, bør dens Omfang blive betydelig større. — Der er et Punkt, hvor jeg mener, at Lovens Betydning, hvis man skal gaa frem efter Lovens Bogstav, vil svækkes meget betydelig, jeg tænker her paa de Fordringer, der opstilles med Hensyn til de Bygninger, der skulle opføres paa Jordlodden. Loven siger, at naar der ikke haves Bygninger til Jorden, skal der forelægges Planer og Overslag over, hvor meget Bygningen kan løbe op til. Nu vide vi vel, at naar disse Overslag skulle udarbejdes af Haandværkere, bliver det indirekte et Tilbud om Opførelsen af disse Bygninger, men derved bliver det betydelig dyrere, end vedkommende selv kunde bygge dem for. Følgen heraf bliver, at Jorden, som kan købes, bliver ringe i Forhold til den Sum, der anvendes i det hele. Jeg tror, at, hvis der fra Ministerens Side maatte blive taget smaat paa det, ikke stillet for store Fordringer, vilde det bidrage til, at Ejendommene bleve bedre, idet Værdien blev lagt paa Jorden. Fra Statens Side vil der ingen Risiko være derved, thi den, der driver Landbrug, er bedre tjent med at have Værdien i Jorden end i Ejendommene. Hvis det maatte lykkes den ærede Minister at gennemføre en Lov, i hvis Goder en stor Del af den danske Landarbejderstand kunde faa Del, er jeg vis paa, at han vilde gøre mere godt for Landarbejderne, end jeg tror, det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 2den Valgkreds (K. M. Klausen) i Dag vilde gøre for dem, selv om det lykkedes ham at faa Landarbejderne ind under samme Organisation som Brødrene i Byerne, som han udtrykte sig. Jeg tror, Følgen vilde blive, at Landarbejderne i de fleste Tilfælde kom til at betale Gildet.

Bjerre: Da jeg forleden havde Ordet, tillod jeg mig at hævde, at Parlamentarismen havde sejret, og jeg sagde endvidere, at alle Parter gjorde klogt i at give mig Ret i dette, ogsaa Højre. I et konstitutionelt Land burde man indse, at naar man ikke kunde sætte andet i Stedet — og det har man ikke kunnet gøre — er Parlamentarismen det bedste og det klogeste. Jeg hævder, det vil være baade uklogt og uholdbart af ethvert Parti at modsige det, de ville alligevel til sidst komme til at indrømme det. Det ærede Medlem for Thisted Amts 3die Valgkreds (N. Andersen) kunde ikke som Ordfører for det gamle Højre lade en saadan Ytring staa uimodsagt, han mente vel, at Højre

til det yderste skulde kæmpe som Modstandere af Parlamentarismen. Nu havde jeg dog ventet, at det ærede Medlem, som jeg for øvrigt i mange Maader anerkender som en ualmindelig dygtig Rigsdagsmand, naar han vilde komme med Modsigelse, havde modsagt mig med noget virkeligt, vist mig et andet System, man kunde regere efter, end Parlamentarismen, og var fremkommen med noget, som der var Hold i. Men det ærede Medlem, hvem jeg altsaa har anerkendt som en dygtig Rigsdagsmand, kom ikke med noget af det. Han kom derimod med noget saa tyndt, at jeg syntes, det ikke var rigtig passende for ham. Det, som det virkelige gælder om, er Indholdet, ikke Etiketten. Naar vi have Parlamentarismen, er det Indholdet, det gælder om, og Indholdet er det, at her paa Ministerbænken sidder der Mænd, der nyde det folkevalgte Tings Tillid. Jeg er vis paa, jeg vil faa det bekræftet fra Ministerbænken, at hvis det skulde ske, at Ministeriet ikke længere nød Folketingets Tillid, er Ministeriet villigt til at indgive sin Demission. Det er det, man forstaar ved Parlamentarisme. Kommer Folketinget i Modsætning til Ministeriet, gaar Ministeriet. Kommer der altsaa enten ved Opløsning eller paa lignende Maade Uoverensstemmelse til Stede, saa der maaske endog kunde blive Tale om et Mistillidsvotum til Ministeriet, er jeg vis paa, at Ministeriet vilde indgive sin Demission. Dette er, som sagt, Parlamentarisme, og den løber ikke ud i et saadant Etikettespørgsmaal, som det ærede Medlem søgte at drage frem, at Hans Majestæt Kongen ikke har henvendt sig først til Rigsdagsmanden for Ringkøbing, men derimod til en Mand uden for Rigsdagen. Det ærede Medlem ved jo dog, at naar Henvendelsen skete til den omtalte Mand, var det ud fra den klare Forudsætning, at Konseilspræsidenten vilde henvende sig til Reformpartiet, det største Parti i Folketinget, og til dets Førere, for at de kunde danne Ministeriet. Det er derfor rent udenom, naar det ærede Medlem hænger sig i det af ham fremhævede. Det ærede Medlem kan ikke nægte, at i Danmark sidder det største Partis Førere paa Ministerbænken, og naar de ikke længere repræsenterer Flertallet her i denne Sal, ere de villige til at gaa. Skulde der rettes nogen Bebrejdelse i Anledning af, hvad der er sket, blev den at rette mod et Sted, som jeg synes, det ærede Medlem skulde være alt for taktfuld til at rette Bebrejdelser imod.